

MOȘ TEACĂ

JURNAL TIVIL SI CAZON

Fondat de ANTON BACALEAȘA

ABONAMENT:
10 LEI PE UN AN

DIRECTOR-PROPRIETAR GEORGE RANETTI

ADMINISTRAȚIA
STRADA SĂRINDAR, 10

Moș Crăciun său: Țloaia cu cîrnați

„Moș Teacă”

ZIAR LIT. ȘI CRON.

Uzată de colaboratorii noștri, abonații și cititorii
săi petrecerea bună de sărbători.

ADEVĂRUL ÎN CHESTIA CRĂCIUNULUI

Aducem la cunoștința cititorilor noștri că acesta este ultimul număr din *Moș Teacă* ce mai apare în secolul al nouă-spre-zecilea.

Bătrîmul veac e în agonie; el moare din cauza unei indigestii acute ce i-a fost provocată de numeroasele infamii pe care le-a consumat în lunga lui viață.

Muribundul nu va mai trăi de cit pînă la 1 Ianuarie 1900, cînd va fi transportat la Belu cu dricu primăriei (a propos, d-le Delavrancea, dricul ăsta nu-l face și pe el cu electricitate?)

Pentru că e ultimul Crăciun la care așistă babalicol secol, ne simțim datorți ca, măcar în acest moment suprem, să-i spunem tot adevărul în chestia lui 24 Decembrie.

Sărmane secol, te-am mințit timp d'o sută de ani, precum străbunii noștri au mințit secolii precedenți: tot ce s'a scris despre nașterea regretatului Isus Christos nu este alt ceva de cit o legendă.

În realitate lucrurile stau așa:

În Nazareth trăia, acum 1899 de ani, un evreu pămîntean nume Iosef, de meserie țimplar român, împreună cu soția sa Maria, menajera.

Coana Marița Iosef era tare nostimă și cu picățele.

Ce se 'ntimplă?

Un terheca-berchea de pe vremuri, un băeat mcalit, un soi de redactor la „Moș Teacă”, dovadă că toată lumea-l zicea Sîntul Spirit, își tocește o pereche de pîngele trecînd pe sub fereastra Dumneaei și în sfîrșit reușește s'o aducă la același numitor sau, cum zice Biblia în stilul ei eufemistic, „se pogoară asupra fecioarei Maria în chip de porumb”.

Rezultatul acestui șiulete de porumb fu: nașterea lui Isus Christos. Știrea fericitului eveniment se lăți ca o pecingine în întreaga țară.

Nimeni nu voia să creadă.

— Cum! Madam Iosef! Imposibil monșer! Spuneau șcepticii toți ciți cunoșteați onestitatea conjugală a jumătății țimplarului Iosif.

— Pîn'om pune degetul nu credem! adăogau alții.

Și un adevărat pelerinaj avu loc la grajdul din Bethlehem unde se găsea Isus.

Printre vizitele permise, remarcăm pe aceea făcută de trei donjuanii cari se 'nccercaseră fără succes mai înainte să facă curte nevestei țimplarului și cari veneau să vadă dacă-l adevărat cazul cu Sîntul Spirit. Acești donjuan, din pricina proverbialelor lor craifurci, au fost procliați de posteritate: „cel tref cral de la răsărit”.

După acestea, știți ce s'a mai întimplăt.

Kia.

KA... KAMADEVA

De curioși iubitori
Voi să văd și eu să mă vînd, în
Am chemat în seama pe Kama,
Kamadeva zeul indic.
Mihail Khamenev

Vrînd să stău ca un bimbașa,
Sărbătorea bînd tutun,
Am chemat urgent Crăciunul,
Dambagiul Moș Crăciun.

El veni moșneagu 'ndată
Oblănd p'un porc, la pas,
Pufuind dintr'o havană
Și pe gură și pe nas.

Roș e nasul, iar în tolbă-i
Sînt cîrnași diverse feluri,
Cartaboși, Frankfurter, Krenviurți
Și tot soiul de meseluri.

Mă lovi cu Trandafii
La stomac, ghiuful hain,
Și d'astunci în ori-ce noapte
Vai! consum unt de ricin!

Romeo.

TRISTA AVENTURĂ A UNUI CARTABOȘ

— POVESTE DE CRĂCIUN —

A fost odată un cartaboș...
Dar s'o luăm mai bine de la cap:
A fost odată un purcel. Purcel de neam mare, căci unul din strămoșii lui a luat parte la cruciata a doua, sub forma unui splendid jambon din proviziunile baronului de Zil pe nume.

Și cu toate acestea nu era de loc mindru purcelul nostru. Dar ști, de loc! Dacă l'ai fi văzut cum se răvălește prin noroi alături de ceilalți purceli de origine mai puțin ilustră, nici n'al fi bănuț că al aface cu un personajl atît de important. Dacă nu în privința cunoștințelor, cel puțin în această privință purcelul nostru ar fi putut servi de pildă multora din descendenții baronului de a cărui gură strămoșul lui (al purcelu-

lui nostru) a avut onoarea să fie mesecat.

Așa dar, era un purcel.

Toți ovreii îl urau, cum urăsc ei de alt-fel întregul neam porcesc. De ce? Nici ei nu știu, — și cu toate acestea se plîng că și ei la rîndul lor sunt uriiți fără motiv.

Dar între toți ovreii îl ura mai cu deosebire unu anume Ignat, care jurase moarte tuturor porcilor.

Ignat ăsta era un fel de Lazăr Șein: ca să-și ajungă mai bine ținta se botezase, iar creștinii, drept recompensă, îl făcuseră sfînt, îi schimbăru numele ovresc în acela transilvănean de Ignat și-l numiră director al abatorilor de porcîi din lumea întreagă.

Alta aștepta și Ignat.

Din înălțimea importantei sale funcțiuni el decida de soarta tuturor porcilor, și ne-ar trebui o pană măiastră ca să descriem în toată oroarea lor nemurăratele scene de carniagi prezidate de acest renegat.

Purcelul nostru, vai, căzu și el victimă acestui Molloch nesățios. Fu sacrificat în floarea vieții sale, pe altarul sfîntului Ignat.

Ah! Ți se rupea inima cînd îl vedeai atît de drăguț, atît de rumen, atît de junce și deja atîrnat, cu fîcții scoși, la vitrina lui Abeles...

Stătu așa o zi, două, trei, iar în ziua a palra dispare vederea trecătorilor pe de strada Doamnei. În schimb, vitrina lui Abeles se îmbogăți cu niște superbi cartaboși, cari atrăgeau spre ei priviri lacumile, hlupave, iar cel pe cari soarta micului purcel îl mișcase, nici nu bănuia, înghițind în sec cu ochii la cartaboși, că aceștia sunt noua incarnațiune — e cazul de a întrebuițua această vorbă — a fericitului nostru erou.

De aci încolo povestea devine și mai tristă. Soarta cartaboșilor fu și mai crudă — măcar că se mîncă fierți — de cit acea a purcelului din care aveau onoarea să fie fabricați. După ce fură un moment sărbătoriiți la diferite mese creștinești, gloria lor apuse în fundul stomacurilor, iar de aci, după niște peripeții cari sunt de competența fiziologilor, eșiră într'o a treia și ultimă incarnațiune.

Țicem incarnațiune, nu din cauză că mai erau alcătuiți și din carne, ci din cauza formei lor, care singură mai amintea origina lor cartaboșă:ană.

Cine ar mai fi crezut, vîzînd aceste rămășițe închirice și degenerate, că e ceva comun între ele și faimosul jambon din timpul cruciatelor?

În vizuina umedă și infectă în care ar fi văzut lumina zilei, dacă lumina ar fi pătruns pînă acolo, urmașii cartaboșilor trăiră ignoranți și neapreciați, iar dăc prin procedee pneumatice sau altele n'au fost luați de acolo pentru a fi asvîrliți în Dimbovița, mai există și astăzi.

Van Houten

Odată cu numărul de față, cititorii sînt rugați să reclame de la vînzătorii de ziare și de la obșgourii.

SOPLIMENTUL GRATUIT

oare conștă dintr'o elegantă coală de

BILETE DE PLĂCINTĂ

datorite celor mai muoalite plăvaze contimporane.

Gospodinele sînt în aceleași timpavitate o de de prisos să mai pună rare la foile lor de plăcintă, de care-ostrele glumețe pe oari le oferă „Moș Teacă” conțin într'insile sare din belșug.

Un celebru filozof din antihoteia a stis: „Orî fumați hîrtie Creangă, ori dați dracului tutunul” iar noi va spunem: „Orî minoați plăcintă cu bilete de ale lui „Moș Teacă”, ori împușcați-vă!”

DEȘFIINTAREA ALCOOLISMULUI

— Său ce face un romanî cînd n'are de lucru și cînd mai este și francez...

În Paris e mare fîrberie din cauză că doctorul Sappellier și elegul său Teebault au descoperit un serum contra beției sau a alcoolismului. Noul remediu produce bețiivier mare scîrbă de hîrtiuri spirtoase.

(Un star cîștălan).

Știrea în Capitală

Rîndurile de mai sus, tipărite negru pe alb într'un ziar din Capitală, au fost rîspîndite în public cu înjeala unui ardeșor. Prêtulîndin, la Cosna ca și la Cooperativa, conștemarea era mare și pe buzele tutulor se putea vedea indignarea și urmele unui lichid. Am văzut chiar în ochii unui amic, la auzul fetelei știri, o lacrimă, — o *larmina Cristî*.

— Adevărat să île oare, monșer? se întrebău trecătorii.

— Pe Dumnezeuu meu, rîspundeau cei întrebăuți, trebuie să île ceva adevărat.

La redacția lui *Moș Teacă* vestea a fost primită cu dispreț. Directorul nostru, un om care nu se alarmează îlesne nicî la sunetul de alarmă al gornistului, a citit știrea cu sînge rece și a declarat că lumina se va face asupra acestei chestiuni.

La nenea Ianou

Imediat ce am fost puși în curent cu faptele, ne-am hotărîsit să luăm părerea bărbăților competenți asupra acestei materii.

Ne-am adresat în primul rînd la nenea Ianou Brătescu, deputat din Capitală.

— Bonjur, nene Ianoucle.
— Bună, Ce veste?
— Păi am venit să... Dar ce nu știî încă?

— Ce să știî mă. Eî sînt independent.
— Bine, bine, n'are a face. Ce zici de serul antialcoolic inventat de Sappellier și Teebault. Zice că e un remediu... ștîî... îî face scîrbă și nu mai beî.

— Ce, ce, ce? Ce tot îndrugi, mă? Serum? Ȃla e de turbare. Nu știî: serum antirabic. Ȃsta e a lu Babeș.

— Zice că au descoperit altu, franțuîî Ȃia, în contra beției.

L-am convins în sîrșîit pe simpaticul deputat de Ilfov că trebuie să intervie. Nanea Ianou a și redactat următoreea întelperare, pe care o va adresa după Crăciun guvernului.

„Am onoarea de a interpela pe d. ministru de lucrări publice și în special pe d. prim-ministru, dacă îî idee de serumul antirabic descoperit pentru combaterea alcoolizmului și întreb : Ce măsuri crede guvernul că trebuie să ia în potruva unor nemîți carî, sub pretextul falsioscîșă sint franțuîi, descoperă metaluri destinate a lovi în comerțianții noștri de băuturi spirtoase, cari plătesc licența și cari sint alegători la colegiul I și al II-lea ?

Aștept rîspunsul d-lui ministru respectiv ca să știî dacă să mai rămăî independent.”

Liga antialcoolică

Cei mai incurcăți de pe urmă descoperiți serul antialcoolic sînt de sigur d-nii doctor Thiron, A. C. Cuza, dr. Obreja și *țuți quantî de la societatea anti-alcoolică.*

Ce se va face această societate? se întrebău lumea curioasă. Ce rost va mai avea ea în urma descoperirii d-lor Sappellier și Teebault ?

După unîi ligă anti-alcoolică se va transforma într'un institut, a la institutul de bacteriologie, destinat a inocula cu serum pe adorerii lui Bacus. Scopul ligei se va schimba cu totul, cîcî el va fi tocmai propagarea alcoolismului, în vederea unei desfaceri mai marî de serum.

● altă părere e că ligă anti-alcoolică va fuziona cu ligă pentru stîrpirea mușterilor din Cișmeğiu.

Spaima lu dom' Paladu

Cînd a citit în *Intersurs* lu Căștilavan daravera cu serum, dom' Paladu a devenit tricolor și a exclamat cu durere:

— Ne-o făcuți, nenisorule!
Și cît ai clipi din ochi, fostul finăner era în picioare, cu umbrela la subsoraș, gata de drum.

Se suî în primul tramcal lu luf Toma Blindu și porni la cunăturu 'mnească, nene Niță Berechet. În tramcal nu era de cit un coșar, care dormita într'un colț și o bucătărăasă, care avea în poală un coș cu zarzavaturî. Dom' Paladu ar fi voit să-și schimbe impresiile cu cine-va, dar își aduse amînte că a fost menester în tinerețea dumnealui, așă că nu se potrivea să discute cu o femeie, fie ea chiar și bucătărăasă.

— Poale lungî și mînte scurtă, îzi țieea dom' Paladu în sinea sa. Nu staî eu de vorbă cu fite-cine.

Cînd i-a comunicat lui nene Niță Berechet trista știre a fost o scenă, pe care pana noasta refuză să o descrie.

— Al naibîi nenorî! Auzî dumneata să faci envenții de astea taman acum în a-junul sîrbătorilor, ca să nu poată lumea să petreacă.

Ce va fi

Nu avem pretenția de oracoli ca să prezicem ce va fi în urma descoperiî serul anti-alcoolic.

Putem prevedea însă cam următoreea rele:

Vrei să faci un chef. Ești foarte dispus să-l faci, dar n'ai parale. Atunci remediul e gata. Te ducl la prima farmacie și comanzi:

— Să vîie o porție de serum anti-alcoolic!

Și te face o inoculație subcutanee și pleci pe île încolo, vindecat cu totul de dorința de a mai chefi.

Ce va mai fi, vom vedea.

Un nenicoclat.

RUINATA !!!

Coana Lina 45 de ani
Marța 18 ani, flea ot
În o uoică locuță dîn strada X

Coana Lina. — Dacă ai încerca să intrî în școala de balet de la Teatrul Național?

Marța. — Nicî sî nu deroș alt-avea?

C. L. — Cu ochii tăi frumoeși, cu frumoa-sele tale maniero...

M. — Mă lasî prea mult.

C. L. — De loc!

M. — Cînd mergem să vedem pe director?

C. L. — Chiar acum, dacă voești.

M. — Se spune că e un om foarte galant.

C. L. — Că toate astea se spun pe scoala-lui aventurî... aventurî.

M. — Ce aventurî?

C. L. — Te face să roșești.

M. — (Cu modestie) Porci nu voiî să ștîî!

C. L. — Dacă am totî...

(Încetînt paronec de acasă și ajung la poarta Teatrului).

Marța. — (Gînditoare) Crezî, mamă, că o să reuseșc?

Coana Lina. — E probabil. De ajuns să picîc.

M. — Oî! Fîî îngîitî, voiî face tetul pentru aceasta, voiî fi amabilă, grațioasă...

C. L. — Bagî țîns bine de seamă, fata mea. Aceești doame de la teatru au reputația că seduo toate fetele tinere, inocente care se adresează lor... și dacă vei avea nenoroicirea, tu care ești curată, să te iustă să fî prînsă în cursule lor...

M. — Nu-îi fie teamă, mamă. Voiî fi deutul de tare.

C. L. — Singura avere ce pozezi este vir tutea... dacă o vei compromite... e ruina...

M. — Ai-l încrederea, rîspund eu de asta! (Marța intră singurî în cabineta directorului. Mama așteaptă afară. Trece o oră întregă. Marța eee cu părul în dezordine).

Coana Lina. — Eî! Ce se aude! S'a făcut?

Marța. — Vai!

C. L. — Contractul nu e semnat?

M. — Nu, mat țîrăid...

C. L. — Dar, v'afî înteele? E o afaceri hotărîită?

M. — Da!

C. L. — Pentru ce dar așteaptă figură deșolată!

M. — (Coborînd ochii) Sunt... ruînata.

(După Zlocen de Săintîntore).

TIGANUL ȘI PURCEAUA

Se apropie Crăciunul și toată lumea se pregătește cum să petreacă mă bine sfințele sărbători.

Doar Danciu, săracu, era trist și cum să nu fie dacă nu avea ce să taie de Sfântu Ighat.

Toate acestea nu ar fi fost nimic, dacă Danciu nu ar fi avut și nevastă și, prin urmare, și copii! — guri multe și minciunoase, bălele sfințu.

Ce să facă tiganul? Dă-i în sus, dă-i în jos, Danciu putea ochii pe o purcea și vecinului, dar o purcea nu gumă. Zile întregi tiganul se frământa cum să înlațe purceaus, pe care de multe ori o visa deaptea friptă la tavă și răspândind un miros atâtător de foame.

Cum a făcut, cum a dres, Danciu doru s-a intrat în posesiunea obiectului dorit și de și mai era timp până la Crăciun, nu mai stătu mult pe gânduri și îi dăddea așa cum se cuvine pentru săfințele sărbători.

Vecinul nu intră și să observe lipsa purcelei și imediat începu ocoșăria. Era de sigur grăd de desoapenit autorul, de oare-toți țigăndu-i și să jură și tiganul mai mult o or-oare. Proprietarul bănuia pe tigan dar nu era sigur de nimic.

Că să se convingă, păgubașul recurse la o strategiamă. El începu pe toți vecinii și le zise:

— Eu mă întorc o spatele la voi. Voi o să ridoițiț mîna și e'd o să vă examinez. Dnpăce fiau cum zise, păgubașul întreabă:

— Ai ridoițe toți minile? întreabă și, fără să se întorcă.

— Da, răspunseră bătăuții în cor.

— Toți? insistă păgubașul.

— Toți! răspunseră corul.

— Și ai era a furat purceaus?

— Și hăia, sa trăit! strigă tiganul, dndu-se în petic.

Tiganul tot tigan: și-a făcut Crăciunul la dubă. Pastor.

DOCTORUL KIRIAK ȘI TRAMVAIELE

D. Dr. Kiriak a vrut să facă pe chirurgul la consiliul comunal, să taie adică în carne vie, dar nu a brodit.

Era la ordinea zilei discuțiunea suprimării tramvaelor cu cai și înlocuirea lor prin tramvale electrice.

Să-l oți și văzut pe d. dr. Kiriak lund apărarea cailor, par'că ar fi fost medic veterinar.

Nostim a fost cînd, la un moment dat, oratorul a adus înaintea consiliului următorul argument teribil:

— Cum să ne angajăm noi, domnilor consilieri, pe alți ani cu tramvael electrice? Știința ne duce din surpriză în surpriză. Miine-poi miine poate se inventează mijloace de locomoțiune mai perfecționate, și atunci cum rămînem cu tramvael electrice? S'asteptăm deci nouile progrese ale științei și să ne mulțumim pînă atunci cu tramvael cu cai...

Aferim logică. Dacă o fi tot așa de tare în medicină d. dr. Kiriak, eu unul declar că nu mi-ăș incredința pe mîna bisturiului d-sale (ca să zice așa) nici chiar o bătaura.

Apoi, onorabile d-le Kiriak, dacă ai fi așteptat progresele științei, acum la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea ne-am fi aprins țigările tot cu cremene, în speranța că o să se inventeze ceva mai grozav decît cibbiturile.

Consequent logice! d-sale d. dr. Kiriak ar trebui să lîna următorul limbăgiu clienților săi:

— De ce ești bolnav d-ta?

— Uite d-le doctor, mi s'a umflat mîna așa și amenință să se cangrenizeze.

— Bun. Aș putea să te vindec în două-zeci și patru de ore unghindu-te cu alifia Cutare. Inșă mări sint minunile științei! peste 50 — 60 de ani e posibil să se descopere un tratament și mai bun. Deci, mai bine dute acasă și mori... Fii pe pace, știința ne rezervă surprize!

În sfîrșit, ca să încheiem, ce mai înțelo și 'ncolo: discursul d-lui dr. Kiriak a fost monumental.

Consilierii comunal, par'că ar fi fost clienții oratorului, au murit... din ris.

Iar D. Delavrancea, primarul, aducîndu-și aminte de vremurile cînd era trubadur, a improvizat — pe o arie cunoscută — cîteva versuri ad hoc pe care edilul Capitalei le-a u cîntat în cor după ridicarea șelînței.

Kiriak n'are rezon
Kiriak tată, *)
Are tata un vegon,
Kiriak tată,
Am 68! fac tramvală — balon,
Kiriak tată
Kiriak e opozant,
Kiriak tată,
Poate este postulant,
Kiriak tată,
Nu voegte vr'un avant,
Kiriak tată,
Kiriak nu ai clienți,
Kiriak tată,
Alt tramvală n'ai să inventi
Kiriak tată
Fă-te doctor la sergenți,
Kiriak tată
Kiriak ești pentru oai,
Kiriak tată,
Numai anfel vreî tramval,
Kiriak tată,
Poate și 'n cap unu ai,
Kiriak tată!

Anonim.

*) În cîntecul popular se zice „Kiriak mamă”. d. Delavrancea nu putea însă să întrebunțeze acest refran, de oare-cu d-sale a pîrtneloe, iar nu mama orășului. Nota Autorului.

POETUL D. KARR

Am primit la redacție o admirabilă lucrare intitulată „Cîte-va considerațiuni asupra apendicitelor”, țebz pentru doctoratul în medicină și chirurgie a d-lui Mauriciu L. Avram, un tînar care de sigur va avea în cariera medicală succese egale cu ale lui Moș Teacă în cariera de ziar umoristic. O mai frumoasă uratel nu putem face autorului lucrării măl sus pomite.

— Dar ce-are a face toate acestea cu sentimentalul poet D. Karr? Ce legătură e între apendicite și autorul volumului în spe intitulat *Florile troaturlor?*

Iată ce este. Doterul Mauriciu Avram, ca toți doctorii, și-a băgat scalpelul unde nu i fierbe oala și a disecat nu versurile poetului, ci... fosa lui iliacă.

Intr-adeur, poetul a fost bolnav în vara aceasta și, pe semne, a încăput pe minile d-lui Mauriciu Avram. Acesta l'a operat și astă-zil l'a trecut în teza d-sale.

Doctorul combate ast-fel pe poet:

„Dumătru Carnahatu, student, (de ce nu poet? N.R.) 21 ani, intrat la 7 iunie 1899 fiind apucat brusco de dureri violente în fosa iliacă dreaptă, fior, greață, vărsături constipație. Se simte o tumoare mătă tare, de mărimea unui ot de găină.

Biogosticuli; Apendicită purpurată, calculoasă, gangrenooasă.

Se operă; se găsește apendicite gangrenată prin presenta unui oualut cît o alună de măr.

Eae vindecat la 22 Iunie 1899”.

Că poetul era bolnav așa teese și din niște versuri scrise pe vremea aceea:

Peste inima mea moartă
Ite' aoum n'a picurat
Nici o lacrimă de jală:

E un mormînt de mult uitat.

După cum vedem, poetul era străin de tot de botanică, de oare-ce credea că-l doare inima, pe care o compara cu un mormint uitat și o confunda cu fosa iliacă dreptă.

Se pune întrebarea, pe care de sigur că și doctorul și-o fi pus-o fără să fi putut răspunde la ea: din ce i-a devenit poetul apendicita supurată, calculoasă, gangrenooasă?

Deslegarea acestei șarade o putem găsi tot într-o poezie de-a poetului:

În jurul tău am plîns o dată
O noapță atreagă în zadar.
Am plîns iubirea-mă înșelată;
De-aunet, în noaptea 'nțumooată
În păr tu porți mărgăritare.

Care va să zică lacrimile poetului au darul de a se preface în mărgăritare. El bine, pariez că poetul și-a înghițit o lacrimă, care în intestinele sale s'a transformat în tumoarea aia mătă, tare, de mărimea unui ot de găină, despre care vorbește teza d-lui Mauriciu Avram.

Or cum a fost, lucrurile s'au întîms plat și noă nu ne măl rămîne de cît să felicităm pe poet că a eșit vindecat și că nu a avut trista idee de a imita pe alți tineri romîni morți la Paris.

C. A. P.

— A, nu vrei să consimți la amorul meu? Amu... rămiți un bipe domnișoara... Adio... Oin... drepte-cte o fată și la scela care peste un moment nu va fi de altă cadavru ce nău va vlti în veșt!

— O, cer! ce-ai ești? E capabil să se sinucidă! Alerg să-l scap. Neneșcruțat!

— Bine, domnule, parcă nău ești că te sinucidă...
Ți-a fost frică, vniușnușu!
— Nu rde, domnișoară, nu rde, am ales două otrăvuri lente dar teribile: cafeaua și tutunul!

CRĂCIUNUL LUI STAN BIRLOAGA

...După ce l-a pus pe toți la rind și l-a tras cuvenita înjurătură, de fie-care cap de răcan, sergentul major Sfirlează spuse:

— Vi s'a acordat o permisie de opt zile ca să mergeți acasă! Vedeți să nu intrițiți peste permis că vă scoț caltaboșii pe nas!

— Trăiți dom'sergent major! strigară într'un glas bieții soldați, nebuni de bucurie...

— Să trăiți frați și noi băești și pe-trecere bună! Ie zise cu un glas imblinzit dar plin de toată solemnitatea celor două galoane de fir, sergentul major. Da vedeți, când vă întoarceți, știți voi... nu veniți cu mina goală...

— Străiți dom'le sergent major! Las pe noi! răspunseră cei șapte soldați eșind buluc pe ușă.

...Dintre toți cei mai frumosi era Stan Birloagă din Tîncăbești. Era biet om înșurat și știa că nevastica, pe care n'o văzuse de trei luni, trebuie să'l aștepte acasă cu caltaboșii pe masă și cu dorul la iniioară. Și mult îi era lui dor de caltaboșii nevastei!...

Dar lui Stan Birloagă alt-fel îi era scrisă. Eșind din „caștileria companiei” în fugă, se repezi la un camarad și începu să'l stringă în brațe de bucurie, în mijlocul sălei, fără să bage de seamă că din cea-laltă parte venea un așurist de capitan.

Stan după ce se satură de îmbrățișat, vru să se repeză afară dar se isbi piept în piept cu capitanul alt de tare în cît îi sări bietul Moș Teacă de un stînjen, chipiul.

— Crăciunul și boboteaza mă-ți! Marș la carceră, dobitocele...

Și trosce, și plios și puț,—și un picior unde e mai gras trupul omului.

A stat bietu Stan la carceră pînă a doua zi cînd s'a îndurat capitanul și l'a ertat! Așa că plecarea intrizie cu o zi. — Da basem stin în noaptea de Crăciun acasă, tocmai cînd ese lumea de la biserică.

... Iată-l în tren. Cît de încet l-se pare tot că merge hodoroaga asta care tot preuște mereu.

— Mai iute merg bouleții mei! își zicea Stan, lingindu-și buzele de dorul caltaboșilor d'acasă.

...Cum era însă un viscol mare, trenul mergea mai încet ca de obicei, iar cînd mai era ca o poștă departe pînă la gara unde trebuia să se dea Birloagă jos, de odată se auzi: scîrț! scîrț! — și trenul se opri de mers.

Se 'nămolise.

Era în mijlocul cîmpului; nici o tipenie de om prin prejur, cunam vai! departe se vedea cînd cînd în cînd o lumină verde care apărea și dispărea după bătea vîfulorului. Acolo era o haltă.

Lui Stan îi venea să turbze de furie; să fi fost mai aproape o lua pe jos, — dar de 'l, melitaru trebuie să fie viteaz! spunea dom'sergent major, însă în tolu noștei și pe o cîmpie troenită, să'l fi văzut pe dom'sergent major dacă de încumetea s'o i-l la drum.

Și bietu Stan a trebuit să stea, ca toți pasagerii, pînă a doua zi în mijlocul cîmpiei. În sfîrșit... trenul a plecat din nou. A trecut o stație, a trecut două iată-l și la stația mult dorită.

Stan al nostru, în mîină cu legăturica în care avea o piine de la cazarmă, niște covrigi, nițică turtă dulce și alte cadouri pentru nevastă-sa porni la drum.

Se inserase bine cînd bătu în ușa casei sale.

— Tot o mai fi rămas caltaboșii și pentru mine! se gîndea el.

Ușa se deschise, dar nu-i ieși nevasta înainte ci maică-sa care începu să plîngă de bucurie văzîndu-l.

— Credeam că nu ți-a dat drumu, maică, pă cum ne scriai.

— Dar Tudora unde e?..

— Tudora?... Apoi... P'aci...

Ion nu era tocmai tare de duh dar cum văzu pe maică-sa îngîndînd vorbele și cum, intrînd în casă, nu văzu pe Tudora lui, bănui ceva, ce nici el nu știa.

Biata bătrînă, că să nu-i facă inimă rea, căută să ocoblească cu răspunsul dar

la urmă ne mai avînd încotro, i spuse: — Tudora fugise cu învățătorul. Ște tot satul... N'are rusine. Acum o fi chefund.

Stan sări, par'că i-ar fi apărut ciurma ori colonelul fără de veste. Eși repeze și alergă la casa învățătorului.

Învățătorul cu Tudora, cu primarul, primăreasa, și cîțiva dascăli de prin împrejurimi erau tocmai la masă. Stan, cu baioneta scoasă se repezi la nevastă, dar mesenii săriră asupra lui li luară custurea din mîină, îl legară fedeleș și'l trimiseră la Primărie.

A treia zi a fost trimis la sub-prefectura, cu toate rugăciunile măsei, și cu raport că a făcut „scandalul” fiind turmentat de băutura și voină să atenteze la o viață umană... — după cum scriesese învățătorul care redactase raportul.

A cincia zi Stan Birloagă va porni la regiment și de data asta trenul nu se mai înămolii.

Ajuns la cazarmă sergentul-major, văzîndu în ce hal e adus, și fără o bucată de slănină măcar, în mîină, îl cirpă cite-va palme și apoi:

— Ai tras porcule, la vin, ai? Na... satură-te de caltaboși.

Și iar trosce și iar pleosc. Apoi adresîndu-se căprarului:

— Să mi-l bagî la carceră și să l' ții pînă i-or ești caltaboșii pe nas!... Am să te dau în judecată, ucigașule; ar se te mănînce Tîrșorul.

...Orice protestare din partea lui Birloagă era de prisos. A fost dus la carceră și apoi la 'nchisoare unde stătu opt zile cînd i se dete drumul...

...In ziua cînd a eșit, galben, prăpădit de neodîmă și de jalea inimii, camarazi nu mai încetară cu glumele lor:

— Ei, Birloagă erai bunii caltaboșii?..

Iar seara, cînd el le povesti totul, și mai ales infidelitatea Tudorei, toți cei adunați împrejurul patului, exclamară cu compătimire: «Bietul Stans».

Nu mai viespea de Sprincenatu, gâs de cuvîntă și adauge:

— Ce să-i faci, Stane? Așa e muera! Ii place mai mult caltaboșii de la altul...

Radu Negru

LĂȚIURIE

— AUTENTICĂ —

Don Sergent: Infanterist Strachină Ion!
Recrutul: Zent!

S.: Așa dar pe cine aperi tu în timp de pace și de război?

R.: Io s' străîși în la bucatărie, și apar numa ciorba să nu între muștele 'n dînsa.

S.: Bă pe moaș'ta! grîjiana... etc. Tu aperi patria măi, mămăligarule, patria, ai înțeles?

R.: Patria.

S.: Cum să chiamă așa dar aceea de la care noi căpătăm haine și mîncare și cîștigăm bani?

R.: Să chiamă... a... a... a... lotărie!

Emar

SCENĂ DE CRĂCIUN

— După Tristan Bernard. —

Pe bulevardul Independenței, Jon zis și Mate-fripte și August zis și Gustav, s'au încêrțat, după ce au străbătorit așa cum se cuvine năsterea aceluia care, înaintea tuturor circumarilor moderni, a reușit să transforme apa în vin, cu ocazia nunții de la Căna Ganiilei. Și, de și e un ger care a speriat pînă și pe d. Hepites, un public numeros așază la acest pugilat dat în plin bulevard. Dacă nu se angajază pariuri, cauza e că lupta e destul de interesantă ca să pasioneze pe spectatori.

După primele lovituri, adversarii, cîștigînd teren, angajază o luptă decisivă. Înimile galeiei bat cu putere, în așteptarea febrilă a sfîrșitului, care pare că nu mai vine.

La un moment dat, combatanții se azvîrlă unul asupra altuia cu atîta furie, în cît cei mai timizi dintre spectatori își fac planul cum să-î separe. Dar planul intriază să fie pus în aplicare.

De câte-va minute sînt amestecat în mulțime. Am eșit din casa atras de zgomotul luptei și, cu concursul citor-va imbrînceli date în dreapta și în stînga, am reușit să intru pe scena teatrului, în care se da asaltul. Apariția mea făcu senzație, grație staturii mele herculiene și a enormelor mele favorite.

Cu cel mai englezesc sine rece îmi predău bastonul cu mineral de argint în mîna unui asistent din rîndul întîi și îmi scob bogata și luxoasa mea blănă, pe care o predău în mîna altuia spectator. Cu metoadă înhab pe Mate-fripte de umărul drept și pe August zis și Gustav de umărul stîng. La contactul mîinii mele, cei doi beligeranți par că se înfuriază și mai mult dar eu, cu o puternică lovitură, înping pe unul la șase metri distanță și pe altul la 6 m., so (cu aproximație).

Acet frumoș exercițiu de forță musculară entuziază pe spectatori, carî mă

aclamară cu frenezie. Doi înși făceau însă excepție de la entuziasmul general, aceia cari îmi țineau unul bastonul și altul blana și cari, blazați de sigur asupra unor asemenea spectacole, nu au avut curiozitatea să aștepte rezultatul luptei și s'au retras din înainte.

Tradittore

Maî mulți abonați ni se plîng că nu primim ziarul nostru regulat.

Da că ar fi privilegîtu sat d. Chîru director al poștelor, am întelge a-cestă neregulară.

Știm însă că director este d. Ghica pentru care avem deosebită atîmă și considerație și, de aceea, sperăm că nu vom fi siliți să protestăm a doua oară și mai cu energie.

UN BIR PEAŢĂ ÎN CALE-AFAŢĂ

Un ziar din capitală scrie:

«Căci dacă ar fi alt-fel, ar pricepe, că oamenii, cari știu, că neexistînd nici un impozit pe sare, n'are de ce se scumpi obiectul acesta; și că cardiful nefîind cuprins între materiile asupra cărora s'au pus biruri, n'are cum deveni mai scump din pricina impozitului.

Atita ar mai trebui să se scumpească și 'că cardiful, și rahatul de Belavista!

CU ACOMPANIAMENT DE STICLEȚI

O inovație extraordinară s'a săvîrșit în modul de citire al versurilor.

La Plocești, la o serbare organizată de profesorii liceului local, d. Alexandru Macedonschi — spun ziarele serioase — a citit poema d-sale «Noaptea de Noembrie», acompaniat fiind la piano de maestrul de muzică al liceului d. Oprea Stănescu, care sublinia și nuanța versurile Maestrului.

Eu mi nchîpui cam așa scena:

Maestrul citea, de pildă, că «afară e frig». Imediat d. Oprea făcea un tremolo la piano, ce să arate că și notele tremură de frig pe o noapte de Noembrie așa de afurîșită.

Sau: Maestrul citea bună oară că «fulgii de zăpadă dansau în aer». Imediat d. Oprea chîta o polcă mazărcă sau «sîrba popilor», fiind-că dant fără lautar nu se poate.

În fine, cînd d. Macabronsky citea, spre exemplu, că în pieptul d-sale «a murit lăuzile», d. Oprea sub-linia și nuanța versurilor bardului cîntînd un marș funebru.

Î de prisos să mai spunem că, pe cînd citea d. Macedonschi «Noaptea de Noembrie», nu cînta numai d. Oprea Stănescu la piano, ci și sticleții din claviurul Maestrului.

DE LA FRAȚI

La Brașov pe „promenadă”
Cade frunza de pe cracă
Deci: Natura... 'd-ei bătrînă
Se desbracă...

Ce naturi... la bietul Kronstadt
Fără pic de rușinare,
Nu vād cum le ride lumea
Care ese la plimbare ?

În Regat la noi, bre frache,
Sunt naturi... taman de-acele...
Se desbracă chiar în public
Numa doară's... tinerele!

Pir.

PARDON ȘI VICEVERSA

Săptămîna trecută a fost un polei în București.

Romînia Jună descrie astfel această catastrofă:

«Treagintî omi siliți să-și urîșască talpile, cînd cu poleiul, pentru a putea umbla, oclă la fie-care două pași erau amenințați să căzi pe spate ca să sărui pămîntul.»

Din două una:

Orî că pămîntul s'a întors cu pardonu'n sus, ori că trecătorii ceea pe cari i-a văzut reporterul Romîniei Jună aveau gura situată la viceversa.

Almînteri nu se explică cum sărui-tau pămîntul cînd ei căzuseră pe spate.

POȘTA REDACȚIEI

Corneliu Iasi. — Ar fi fost de preferat s'o combati pe ea nu pe el.

Kipp. — Haha. Totu 'n numărul viitor.

Mit. — S'a țînise la destinație.

Cridin. — Sint scîrpări de spirit: lo-am respins însă pentru motive pe cari nu le putem înșira în restrînsul spațiului acestui rubric.

Vigni. — Astea nu.

Oorea ond. Focani. — Continuati cu descrierea lumel cazone de aculo.

Lear. — Buna și apreat. Trimeteți.

Lili. Ploiești. — Ionasou-Lungu e d'noi nostri. Dati în gamba pe alții.

Condeit. — Prima (negocare nu merge; să sperăm ea a doua va fi acceptabilă).

X. Te-am ghicit. Nu ești ? Greșești.

Directorul lui „Moș Teacă” nu a scălit picul-odă Hari. El amnezază de obicei: Tarsocci, Coco, Gyran, Sanderagor, Romeo, Natty, plus alte cite-va dusin de pseudonime literare și poetice.

S. Loco. — Notăm ideea da face un ocolind; execuția lasă însă de dorit.

And. Lon. Slatina. — Versurile schioapătă.

Cireșeani. Braila. — Era mai bună „Vista” în galon” a-cărei formă ați imitat-o; în ceea ce privește fondul, e prea fără perdea.

Jenăș. — Așteptăm.

Parăș Petșă. — Am văzut caraghios-louul.

AL. IG

frizer

Bulevardul Elisabeta, (în fața palatului)

ROMCLUS BOLINTINEANU

AVOCAT

Ploești

GRIGO.

Avocat

ului

Consultații de la 4—6 p. m.

70, Știrbeto-V.

Pelin și vin

Bere specială blondă și neagră

EFTIN
ȘI
BUN !

BERARIA COOPERATIVA

PIAȚA TEATRULUI ÎN FOȘTA COFETĂRIE FIALKOWSKY

EFTIN
ȘI
BUN !

Șuncă de Sinaia și Praga

Sandviciuri, unt, brânzeturi

Vreți să mincați bine și cu puțin bani ?

RESTAURANTUL MITICĂ GEORGESCU

este singurul care oferă aceste avantaje.

Clienții regulați au scara intrarea gratuită la reprezentațiile excelentei trupe Burieneșcu.

Adresa : Strada Cimpineanu, lângă Teatru.

D. PIERRE SOLOMON

Directorul Institutului Vaccinogen al Statului

Face vaccinări și revaccinări cu vaccin proaspăt,
preparat zilnic

Direcția Institutului, soseaua Kiselefi.—Telefon No. 64

Pentru chemări acasă, d-nii clienți vor trimite o carte postală

FARMACIA

„LA BISERICA ALBĂ”

D^{ca} A. URBEANU

— BUCUREȘTI —

97, Calea Victoriei, 97

Casa de Dobricanu (Cîmănașua Roșie)

LA MAGAZINUL

GRANCEA ȘI STĂNESCU

CALEA VICTORIEI

se găsesc

Coloniale și delicatose de cea mai bună calitate

ICEE și STEIDII proaspete

COFETĂRIA TĂNĂSESCU

Vis-a-vis de palatul Băilor Eforiei

Fot-d'a-una bine asortată. — Primește comenzi pentru logodne, nunți și serate.

— PREȚURI MODERATE —

LĂȚIURIE

— AUTENTICĂ —

Don Sergent: Infanterist Strachină Ion!
Recrutul: Zent!

S.: Așa dar pe cine aperi tu în timp
de pace și de război?

R.: Io s'traîți is la bucătărie, și apă
numa ciorba să nu intre muștele n' dinsa.

S.: Ba pe moaș'ta! grijania... etc. Tu
aperi patria măi, mămăligarule, patria,
ai înțeles?

R.: Patria.

S.: Cum să chiamă așa dar aceea de
la care noi căpătăm haine și mincare și
cîștigăm bani?

R.: Să chi...

... lotărie!
Emar

aclamars cu frenezie. Doi înși făceau
însă excepție de la entuziasmul general,
acea cari îl ținea unu bastonul și
aitul blana și cari, blazaț de sigur asupra
unor asemenea spectacole, nu au avut
curiozitatea să aștepte rezultatul luptei
și s'au retras din inainte.

Tradittore

Mai mulți abonați ni se pling că nu
primesc sîrul nostru regală.
Dacă ar fi privilegiu s'au d. Chiru
director al poștelor, am înțeleg a-
cestă neregulă.
Știm însă că director este d. Ghlea
pentru oare av...
considerație
nu vom d...
oară și ma...

DE LA FRAȚI

La Brașov pe „promenadă”
Cade frunza de pe cracă
Decl: Natura... de-i bătrînă
Se desbracă...

Ce naturi... la
Fără pic de
Nu văd
Ce...

Asta-i porcărie... Imi eștiști parida numa în scroafie!
Ce vrei, monșer, scroafele sînt de actualitate în ziua de Craicini!